

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.137/2023/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Pallagi Ádám ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a Dr. Ugrin Tamás Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Ugrin Tamás ügyvéd) által képviselt alperes neve (cím) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Debreceni Törvényszék 7.P.21.399/2022/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 47 625 (negyvenhétezer-hatszázhuszonöt) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperest 2015. november 4-től kezelték előbb a jobb-, majd mindkét oldali térdpanaszai miatt. Kezelésére az alperesi egészségügyi szolgáltató mellett a K. Gy. K. és R.i.-ben (a továbbiakban: K. Kórház) és a D.-i E. K.-i K.-ban (a továbbiakban: Klinika) került sor.

[2] Ennek során – egyebek mellet – a jobb oldali térd arthrosisát diagnosztizálták, és bár már 2016. februárjában felmerült az arthroscopia mint beavatkozás lehetősége, az alperesnél – dr. K. Zs. közreműködése mellett – 2016. május hónapban lefolytatott kezelése során fájdalom- és gyulladáscsökkentő injekciós terápia indult a felperes kérésére.

[3] A felperes 2016. augusztus 5-én jelentkezett ezt követően az alperesnél ismét a jobb térdével kapcsolatos panaszaival, amelyet követően 2016. októberéig fájdalom és gyulladáscsökkentő, valamint hialuronsav injekciókúrát rendeltek el, majd fennálló panaszai miatt az alperes alkalmazásában álló kezelőorvos, dr. K. Zs. 2016. október 31-én a jobb térd arthroscopiáját javasolta.

[4] A felperest ezt követően a K. Gy. K. és R.i. T.-nak két kezelőorvosa is vizsgálta 2016. november 29-én és december 2-án, akik mindketten arthroscopiára jegyezték elő 2017. január hónapra.

[5] A felperes ehelyett ismét az alperesnél jelentkezett, ahol – immáron dr. K. Á. kezelésében – 2017. januárjától heti egy alkalommal Ostenil és Diprophos injekciót kapott felváltva mindkét térdébe, illetőleg alkalmanként csak a jobboldali térdbe, 2017. március 21-ig, majd 2017. májusban ismét Diprophos injekciós kezelést kapott. Az alperes alkalmazottjaként eljáró kezelőorvos ennek során, 2017. május 16-án ismét arthroscopiát javasolt azzal, hogy előzetes kivizsgálás után 2017. július 26-án jelentkezzen a műtetre.

[6] A felperes azonban nem fogadta el a műtétet, és bár még két alkalommal járt az alperesi egészségügyi intézményben, 2017. június 20-tól a K. Kórházban, majd a Klinikán folyt injekciós kezelése, ahol 2017. szeptember 4-én arthroscopiát végeztek a jobb oldali térden. A műtét során a mediális meniscus középső és hátsó szarván lebenyes szakadást (meniscus laesio) találtak. Azóta a K. Kórházban és a Klinikán folytatták a felperes kezelését.

[7] A felperes az alperesi gyógykezelés miatt panasszal élt az Emberi Erőforrások Minisztériumánál, amelynek eredményeként arról tájékoztatták, hogy kezelését a szakmai szabályok és protokoll szerint végezték.

[8] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes megsértette az élethez, testi épséghez és egészséghez való személyiségi jogát, továbbá az alperes kötelezését 1 500 000 Ft sérelemdíj megfizetésére. Hivatkozása szerint az alperes kezelőorvosai nem az elvárható gondossággal jártak el a kezelés során, amelynek eredményeként a jobb térdének állapota romlott.

[9] Az alperes érdemi ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását, mivel álláspontja szerint a szakmai szabályokat és protokollt betartva, az elvárható gondossággal járt el.

[10] Az elsőfokú bíróság a 7.P.20.878/2020/49. számú ítéletével elutasította a keresetet, mivel a lefolytatott igazságügyi szakértői bizonyítás alapján az állapítható meg, hogy a felperes panaszai a sorsszerűen kialakult állapotára vezethetők vissza. A felperes fellebbezése folytán eljáró ítéltábla azonban a Pf.I.20.334/2022/6. számú végzésével hatályon kívül helyezte az elsőfokú bíróság ítéletét, és az elsőfokú bíróságot – az érdemi tárgyalási szaktól – új eljárásra és új határozat hozatalára utasította (a továbbiakban: hatályon kívül helyező végzés), mert az elsőfokú bíróság részben, az igazságügyi orvostan területén kompetenciahiányos szakvéleményre alapítva hozta meg döntését, amelynek orvoslásáról társszakértő bevonásával kell gondoskodni.

[11] A felek a megismételt eljárás során fenntartották nyilatkozataikat azzal, hogy a felperes visszavonta az addig meg nem hallgatott, utóbb nála műtéti beavatkozást végző orvos tanúként történő meghallgatására és a szakértő alkalmazására irányuló bizonyítási indítványait.

[12] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével elutasította a keresetet, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 122 625 Ft perköltséget, külön felhívásra pedig 342 650 Ft állam által előlegezett költséget. Megállapította, hogy 210 000 Ft

meg nem fizetett eljárási illeték és 267 700 Ft állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

[13] Ítéletének indokolásában ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. §-ának (1) és (2) bekezdéseit, majd rögzítette, hogy a felperes a személyiségi jogok általános védelmén túl konkrétan a Ptk. 2:43 §-ának a) pontjában nevesített élet, testi épség és egészség megsértésére hivatkozott, az alperes jogsértő magatartását pedig abban látta, hogy az ellátás nem felelt meg az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 77. §-ának (3) bekezdésében előírtaknak, amely szerint minden beteget – az ellátás igénybevételének jogcímére tekintet nélkül – az ellátásában résztvevőktől elvárható gondossággal, valamint a szakmai és etikai szabályok, illetve irányelvek betartásával kell ellátni.

[14] Ennek megítéléséhez azonban előrebocsátotta, hogy bár a hatályon kívül helyező végzésben előírtak szerint megfelelő szakértő bevonásával ismételte meg a szakértői bizonyítást, a felperes a szakértői vélemény elkészítését és benyújtását megelőzően visszavonta e bizonyítás iránti indítványát, ezért ugyan az elsőfokú bíróság a szakvélemény elkészültét megelőzően felmentette a szakértőket a kirendelés alól, akik azonban az erre vonatkozó 5. sorszámú végzés kézbesítése előtt előterjesztették az időközben elkészült szakvéleményt, amit nem vett figyelembe a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján. Így a szakvélemény elkészítésének nem annak bizonyítékként való felhasználása, hanem csak a költségviselés szempontjából van jelentősége. Az alperes pedig hiába kérte kifejezetten a szakértői vélemény figyelembevételét, mivel nem volt szakértői bizonyításra irányuló bizonyítási indítványa, sőt kifejezetten ellenezte a felperes indítványának teljesítését.

[15] Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta továbbá, hogy a perben – annak tárgyánál fogva – kiemelkedő jelentősége van/lett volna a szakértői bizonyításnak, mert az alperesi kezelőorvosok eljárásának megítélése elsősorban szakkérdés. Így bár a szakértői bizonyítás a legfontosabb, csak egy a bizonyítékok közül. A szakvélemény felhasználásának hiányában ezért különös súlya volt a rendelkezésre álló további bizonyítékok egyenként és összességében való mérlegelésének. A meghallgatott tanúk és a felperes eljárás tárgyával összefüggő, a D.-i J.b. előtt folyamatban volt per során meghallgatott tanúk per anyagává tett vallomásának azonban nem az orvosszakmai tartalmát, hanem kizárólag az egymással és az okirati bizonyítékokkal való összefüggéseit értékelte.

[16] Ennek részeként a felperes jobb térdében – általa ellentmondásosan hivatkozott – „szakadást” gyűrűporc-szakadásként vette figyelembe az utóbb a felperest műtő dr. K. Z. vallomása alapján. E vallomás szerint a felperes általa észlelt állapota degeneratív folyamat eredménye, azt pedig nem lehet meghatározni, hogy a porcleválás mikor kezdődött. A felperest a K. Kórházban vizsgáló dr. N. Á. vallomása szerint is a felperes térdének állapota degeneratív folyamat eredménye, a 2016. december 2-i vizsgálat során azonban a felperesnek nem volt meniscus szakadása. Ebből következik ugyanakkor, hogy e szakadás nem állhatott fenn az alperesnél eljáró dr. K. Zs. vizsgálatakor sem. A felperest az ugyancsak a K. Kórházban vizsgáló dr. Sz. B. L. tanúvallomása szerint is a rögzített kórkép degeneratív folyamat, az öregedés eredménye, amelynek terápiája megegyezik az alperes által választott kezeléssel, továbbá e tanú sem észlelt 2016. november 29-én meniscus szakadást, amely ezért dr. K. Zs. ezt megelőző vizsgálatánál sem állhatott fenn. A felperes állításának ezzel

kapcsolatos bizonyíthatlansága pedig a felperes terhére esik a Pp. 265. §-ának (1) bekezdése alapján. Dr. K. Zs. ráadásul 2016. október 21-én ugyanazt a beavatkozást, az arthroscopiát javasolta a felperesnek, amit közel egy év múlva dr. K. Z. elvégzett. A felperes vitatásával szemben pedig az is alátámasztja e tanú vallomását azzal kapcsolatban, hogy beutalót is adott a felperesnek a jobb térd arthroscopiájára, hogy az időrendben ezt követő egészségügyi dokumentum a K. Kórház arthroscopiára való előjegyzése. Emellett a felperes által is preferenciaként hivatkozott dr. K. Z. is injekciós kezelésbe kezdett a műtétet megelőzően, amely megegyezett a dr. K. Zs. által végzett kezeléssel, de az Emberi Erőforrások Minisztériuma előtt folyt panasz eljárás is alátámasztotta az alperes ezzel kapcsolatos eljárásának szakmaiságát és a felperes panaszainak sorsszerűségét. Az elsőfokú bíróság értékelte azt is, hogy valamennyi tanúként meghallgatott orvos nyilatkozata szerint arthroscopia javasolt a felperesnél diagnosztizált betegségre (Gonarthrosis l.d.), mivel egyrészt pontosabb képet ad a térd állapotáról, másrészt terápiás funkciója is lehet, mert így a kisebb leválások, repedések műtéti megoldása is elvégezhető; utóbb dr. K. Z. is ezt a műtétet végezte el 2017. szeptember 4-én, holott azt már 2016. február 11-től felajánlották a felperes számára. Erre tekintettel, továbbá amiatt, mert dr. K. Zs. vallomása is összhangban volt mindezekkel, dr. K. Zs. szakmai szabályoknak megfelelő eljárása az Eütv. 77. §-ának (3) bekezdése szerinti elvárható gondossággal történt.

[17] Az elsőfokú bíróság a dr. K. Á. révén megvalósult gyógykezelés körében egyrészt visszautalt a gyűrűporc szakadását illetően korábban kifejtettekre, amely alapján nem róható mulasztás az alperes terhére az észlelés körében, ráadásul az alperes ezen orvosa is arthroscopiára írta ki a felperest 2017. május 17-én. Bár dr. K. Á. valóban nem írta le a gyűrűporc szakadását, nem is ez, hanem a csontokat borító porc elhalása okozta a felperes panaszait. Emiatt nem tartotta szükségesnek – a felperes által hiányolt – további képalkotó vizsgálatok (MR) elrendelését sem, amellyel kapcsolatos szakmai véleményét is részletesen kifejtette, és amelyet dr. N. Á. és dr. Sz. B. L. vallomása is alátámasztott. A felperes azon állításaival szemben pedig, hogy dr. K. Á. lejárt szavatosságú injekciót adott be, ezzel „tönkretette a kenőanyagot” a térdében, az injekció dobozát pedig nem adta át, sőt nem is mondta meg, hogy milyen injekciót ad be, magából az egészségügyi dokumentációból egyértelműen megállapítható, hogy Ostenil és Diprophos injekciókúrában részesült, amelyek nevét dr. K. Á. kifejezetten feltüntette. Annak pedig nem volt érdemi jelentősége, hogy odaadták-e a felperesnek az injekciós dobozt, mivel az alkalmazott készítmény egyértelműen azonosítható az egészségügyi dokumentációból, amellyel kapcsolatos ambuláns lapokat maga a felperes csatolta. Ezen injekció-kúra megfelelőségét pedig alátámasztotta, hogy valamennyi, a felperest kezelő orvos ilyen jellegű injekciót alkalmazott ez előtt és után is, amely terápia megfelelőségét dr. Sz. B. L. és dr. K. Z. vallomásai is alátámasztották azzal, hogy az utóbbi tanú vallomása szerint a térdbe kapott injekció az állapoton nem ront, legfeljebb már nem használ. Azt pedig csak állította a felperes, de nem bizonyította, hogy az injekciók szavatossága lejárt, azonban még csak tényállítást sem tett arra vonatkozóan, hogy erre miből következtetett. Ezzel szemben dr. K. Á. egyértelmű vallomása szerint nem fordulhatott elő, hogy – a központi elosztásból érkező – lejárt szavatosságú gyógyszert adjon be. Az ítélet indokolása e vonatkozásban is kitért a felperes panasza alapján folytatott vizsgálat eredményére, amelyre és mindezekre figyelemmel dr. K. Á. is a szakma szabályait betartva, az Eütv. 77. §-ának (3) bekezdése által megkívánt gondossággal járt el.

[18] A felperes azzal összefüggő hivatkozása kapcsán pedig, hogy az alperes kezelőorvosai nem adtak megfelelő tájékoztatást az arthroscopiára vonatkozóan, kiemelte, hogy vallomásában dr. K. Zs. is a „tisztítás” szót használta az arthroscopia vonatkozásában.

Márpedig egyrészt a felperes is azt hangoztatta, hogy szóba hozta az altatóorvosnál ezt a kifejezést, amit ezek szerint dr. K. Zs. használt, amelyből pedig az következik, hogy valamiféle magyarázatot próbált adni a beavatkozásról, annak hatásáról. Ez egybevetve dr. Sz. B. L. azon magyarázatával, hogy arthroscopiával „egy kis leválás, repedés el is simítható”, a „tisztítás” kifejezés használata a beavatkozástól várható eredménnyel kapcsolatos magyarázatnak tekinthető. Másrészt pedig a pontos orvosi kifejezés helyett a beavatkozás jellegét magyarázó hétköznapi szóhasználat épp arra utal, hogy a kezelőorvos az Eütv. 13. §-ának (1) bekezdése által előírt egyéniesített – a beteg által is érthető – tájékoztatásban részesítette a felperest. Az arthroscopia lényegéről, technikájáról, kockázatairól és a várható eredményekről pedig elsősorban a műtéti beavatkozást végző orvos tartozik részletes tájékoztatást adni, mint ahogy a felperes dr. K. Zs. javaslatára meg is jelent a K. Kórházban; az ott eljáró orvosok eljárása azonban kívül esik a jelen per keretein, ráadásul annak a kezelésnek a mikénti megítéléséről jogerős ítélet született a D.-i J.b.-on 48.P.21.794/2019/48. számon. Dr. K. Á. pedig részletesen és meggyőzően számolt be arról a vallomásában, miként szokta (saját orvosi pecsétjével illusztrálva) elmagyarázni a betegeknek a porckopás jellegzetességeit, a panaszok hátterét. A felperes személyes nyilatkozata szerint pedig a műtetet utóbb elvégző dr. K. Z. megfelelően tájékoztatta a műtétről, amely saját megfogalmazása szerint abban állt, hogy „kétoldalt megfürja és kijavítja a szakadást”. Emellett a felperest az Eütv. 26. §-ának (2) bekezdéséből következően együttműködési kötelezettség terhelte: amennyiben kétségei voltak a tervezett beavatkozás kapcsán, jelezhetette volna, illetve kérdéseket tehetett volna fel.

[19] Az elsőfokú bíróság a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett az alperes jogi képviselőjével felmerült perköltség viseléséről, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján és a hatályon kívül helyező végzésben megállapítottak szerint határozta meg. A Pp. 95. §-ának (5) bekezdése alapján mint feleslegesen okozott költségben marasztalta továbbá a felperest a megismételt eljárásban előterjesztett egyesített, azonban a fent kifejtettek miatt fel nem használt orvosszakértői vélemény elkészítésével felmerült szakértői díj megfizetésére, mivel a felperes utóbb olyan időben vonta vissza a szakértői bizonyítás iránti indítványát, amelynek és a szakértők felmentéséről szóló végzés kézbesítéséig a szakértők elkészítették a szakvéleményt. A Pp. 102. §-ának (6) bekezdésében foglaltak alapján pedig a további állam által előlegezett szakértői díj és eljárási, valamint a hatályon kívül helyező végzésben megállapított fellebbezési illeték ugyanakkor az állam terhén marad a felperes részére engedélyezett személyes költségmentesség miatt.

[20] A felperes fellebbezett az ítélet ellen, amelyben kérte annak kereseti kérelemnek megfelelő megváltoztatását, valamint az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségében való marasztalását. A felülbírálati jogkört a Pp. 369. §-a (3) bekezdésének c) pontjára alapította. Hivatkozása szerint dr. K. Zs. nem tapogatta ki a szakadást. Az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal vette figyelembe, hogy dr. K. Á. 5 injekciót javasolt a részére, de arról nem tájékoztatta, hogy azok mire szolgálnak. Azt sem vizsgálata kellő mélységgel, és a szakértő sem adott rá megfelelő választ, hogy az ambuláns lapon miért csak bélyegzések találhatók, semmilyen adat, információ nem szerepel arról, hogy milyen injekciót kapott. Nehezményezte, hogy az injekciós dobozokat nem kapta meg, így egyáltalán nem igazolható, hogy ténylegesen milyen injekciókat kapott dr. K. Á. kezelése során. Az elsőfokú bíróság nem indokolta és nem vizsgálta kellő körületekintéssel, hogy nem kapott megfelelő tájékoztatást az arthroscopiás műtéttel kapcsolatban, de a szakértő sem nyilatkozott erre, holott jelentősége

van, hogy betegként miként értékelte ezt a beavatkozást; márpedig műtétként értelmezte, ahogy a meghallgatott tanúk is több esetben műtétként aposztrofálták, amitől ő megijedt, ugyanis nem szeretett volna műtétet. Így nem kapta meg a megfelelő tájékoztatást ahhoz, hogy eldönthesse: alá kívánja-e vetni magát a beavatkozásnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a hatályon kívül helyező végzésben foglaltakat.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet „hatályában való fenntartását”, annak helyes indokai alapján. Kérte továbbá a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását. Kiemelte, hogy a felperes utóbb ugyanazon diagnózis alapján ugyanolyan kezelésben részesült, mint amelyet az alperes megállapított és javasolt a részére.

[22] A fellebbezés megalapozatlan.

[23] A fellebbezés az elsőfokú ítélet keresetnek megfelelő megváltoztatására, valamint a felperes oldalán felmerült perköltség megtérítésére irányult, és nem irányult azon rendelkezése ellen, amely az általa feleslegesen okozott állam által előlegezett költség megfizetésére kötelezte, ezért az ítéltábla – mivel e rendelkezés kívül esik a Pp. 383. §-ának (6) bekezdésében foglaltakon – a Pp. 370. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján (az ítéltábla által észlelt jogszabálysértés hiányában) nem érintette az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos rendelkezését.

[24] Az elsőfokú bíróság lefolytatta a felek által felajánlott bizonyítást, amelynek eredményét a felek végleges bizonyítási indítványainak megfelelően vette figyelembe, az ez alapján megállapított tényeket pedig helytállóan minősítette, és megalapozottan utasította el a kereset. Az ítéltábla ezért a fellebbezésben foglaltak miatt hangsúlyozza a következőket.

[25] A Pp. 300. §-ának (1) bekezdése szerint szakértőt kell alkalmazni, ha a jogvita kereteinek a meghatározásához vagy a perben jelentős tény megállapításához, megítéléséhez különleges szakértelem szükséges.

[26] Az elsőfokú bíróság helytállóan és az egységes bírói gyakorlatnak megfelelően rögzítette, hogy az egészségügyi szolgáltató felelősségének megállapítása iránt indított perekben ilyen szakkérdésnek minősül az egészségügyi szolgáltató eljárása szakmai megfelelőségének megítélése, mint ahogy a testi épség, egészség és élet sérelme miatt indított perekben főszabályszerűen annak megállapítása is, hogy az azt állító fél ténylegesen szenvedett-e el egészségkárosodást, ha igen, az okozati összefüggésben áll-e az egészségügyi szolgáltató magatartásával.

[27] Bár az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban az eljárásjogi szabályoknak és a hatályon kívül helyező végzésben előírtaknak megfelelően rendelte el a szakértői bizonyítást, és bevont az igazságügyi orvostan területén is jártas szakértőt, a fellebbezésben sem vitatottan a Pp. 310. §-ának c) pontjában foglaltakkal összhangban mentette fel a megismételt eljárásban kirendelt szakértőket, majd mellőzte a már felmentett, azaz a perben eljárásra már nem jogosult szakértőktől származó, utóbb beérkezett szakértői vélemény felhasználását a bizonyítékok mérlegelése során. A felperes ezért a – hatályon kívül helyező

végzést megelőző fellebbezését e tekintetben megismétlő – fellebbezésben alaptalanul hivatkozott a szakértői vélemény hiányosságaira, mivel az erre vonatkozó bizonyítási indítványának visszavonása egyben azt is eredményezte, hogy a perben fel nem használható, immáron a Pp. által korlátozott egyik szakértői kategóriának (magánszakértő, kirendelt szakértő, más eljárásban kirendelt szakértő) sem megfelelő (eredetileg pedig kompetenciahiányos) szakértői vélemény kiegészítésének nem volt helye. A felperes ezért alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a hatályon kívül helyező végzésben foglaltaknak, mivel az elsőfokú ítéletben helytállóan rögzítettek szerint elsődlegesen a felek rendelkezési joga [Pp. 2. §-ának (1) és (2) bekezdései] határozza meg a per és a bizonyítási eljárás kereteit.

[28] Mindezeknek azért van kiemelt jelentősége, mert a Pp. 265. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes érdekébe tartozott annak bizonyítása, hogy jelenleg milyen a per tárgyát képező egészségi állapota, illetőleg hogy az nem sorsszerű, hanem olyan károsodást szenvedett el, amely az alperes kezelésével (vagy az annak során történt mulasztással) áll okozati összefüggésben, azaz valóban a kezelés során sértették meg a személyiségi jogait. Az elsőfokú bíróság pedig a Pp. 300. §-ának (1) bekezdése szerinti különleges szakértelem hiányában sem az egészségügyi dokumentáció, sem a kihallgatott, és az elsőfokú ítéletben részletesen értékelt tanúvallomások alapján nem tehetett arra vonatkozó megállapítást, hogy a felperest az alperes kezelése során, illetőleg amiatt érte személyiségi jogsértés, illetőleg nem vagyoni sérelem az általa a Ptk. 2:43. §-ának a) pontja alapján megjelölt körben (a teljesség kedvéért: a felperes tény- és jogállításai ténylegesen a testi épségének és egészségének sérelmére vonatkoztak, az élethez való jogával kapcsolatos előadása nem volt). Mindezek miatt a kereset nem lehetett megalapozott a szakértői bizonyítás hiányában.

[29] A felperes fellebbezésében tételesen megjelöltekkel illetően ez azt jelenti, hogy igazságügyi orvosszakértői bizonyítás hiányában nem nyerhetett bizonyítást, hogy a felperest érte-e károsodás, és az okozati összefüggésben áll-e azzal, hogy „kitapogatták-e” vagy sem az általa állított „szakadást” (egyáltalán az állított „szakadás” fennállt-e az alperesi vizsgálatok során), illetőleg – a kereset alapját képező tény és jogállítások keretei között – elszenvedhet-e az általa a „térdben lévő kenőanyag tönkretétele” körében megjelölt károsodást azzal összefüggésben, hogy ténylegesen kapott-e vagy sem tájékoztatást az injekciós kezeléssel kapcsolatban.

[30] E körben továbbá a fellebbezésben írtakkal szemben az elsőfokú ítélet helytállóan rögzíti, hogy egyrészt a – felperes által a keresetlevél mellékleteként – becsatolt egészségügyi dokumentációban feltüntették a dr. K. Á. által beadott injekciók megnevezését (Ostenil, Diprophos), másrészt pedig, hogy – különösen a szakértői bizonyítás hiányában – semmilyen, a bizonyítással összefüggő jelentősége nem volt, hogy az alperes átadta-e az injekciós dobozokat a részére (a felperes egyébként sem jelölte meg, hogy mire alapítja, hogy az alperesnek lett volna ilyen kötelezettsége a felek jogviszonyában). Amellett, hogy a felperes csak teljességgel légből kapott tényállítást tett arra vonatkozóan is, hogy az alperes szándékosan lejárt szavatosságú injekciókat adott be egy később általa elvégezhető egészségügyi beavatkozás reményében, a perben az is szakkérdésnek minősült volna (az alapjául szolgáló tények bizonyítása esetén), hogy ez okozhatta-e a felperes állított károsodását.

[31] Az arthroscopiás (műtéti) beavatkozás kapcsán pedig szintén szakértői bizonyításra tartozott volna annak megítélése, hogy – annak függvényében, hogy az azzal összefüggő tájékoztatás megfelelő volt-e vagy sem – e beavatkozás szenvedett-e késedelmet (különösen dr. K. Á., az alperes szakorvosa által 2017. július 26-ra tervezett, majd dr. K. Z. által 2017. szeptember 4-én elvégzett műtét közötti időben), s ha igen, az okozott-e károsodást a felperes térdének állapotában. A teljesség kedvéért szükséges azonban annak rögzítése is, hogy az elsőfokú bíróság által helytállóan rögzítettek szerint dr. K. Zs. ellátása során nem az alperesi egészségügyi szolgáltatónál tervezték elvégzeni a beavatkozást, hanem az Eütv. 89. §-a (2) bekezdésének f) pontjával összhangban fekvőbeteg-gyógyintézetként a K. Kórházban. Az alperes pedig ezzel összefüggésben – legalább az eredményét illetően – megadta az arra vonatkozó szükséges tájékoztatást, amely alapján a felperes egymástól függetlenül két sebész szakorvosnál is megjelent az alperestől jogalanyiságát illetően független K. Kórházban, majd mindkettőjük műtéti javaslata és műtét kiírása ellenére sem vetette alá magát a beavatkozásnak.

[32] Az ítéltábla e pontosítások mellett helybenhagyta az elsőfokú bíróság egyebekben helytálló indokon alapuló ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[33] A pervesztes felperes a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a pernyertes alperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségét. Az ítéltábla ennek összegét azonban az R. alperes által megjelölt 3. §-ának „(2)” bekezdésétől eltérően, a 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján a másodfokú eljárásra irányadó számítás alapján határozta meg a 4/A. § (1) bekezdése alapján áfa-val növelten.

[34] Mivel az elsőfokú bíróság a Pp. 386. §-a (3) bekezdésének megfelelően határozott a hatályon kívül helyező végzésben megállapított, a jelen fellebbezés illetékével megegyező mértékű fellebbezési illetékről, az ítéltáblának e vonatkozásban nem kellett külön rendelkeznie az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 51. §-ának (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2023. június 29.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró